

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: F. B.

proti

žalovanému: Zeměměřický a katastrální inspektorát v Brně
sídlem Moravské náměstí 1/1, 602 00 Brno

za účasti osob zúčastněných na řízení:

1. A. H.

2. M. B.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2018, č. j. ZKI BR-O-103/1017/2017

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 10. 6. 2015, č. j. OR-659/2014-713, jímž Katastrální úřad pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Znojmo, nevyhověl nesouhlasu žalobce s neprovedením opravy v zápisu vlastnického práva k pozemkům parc. č. X a X (evidovaným na listu vlastnictví č. X v katastrálním území X pro vlastníka A. H.) a k pozemkům parc. č. X, X a X (evidovaným na listu vlastnictví č. X v témže katastrálním území pro vlastníka M. B.). Žalovaný se v odůvodnění podrobně zabýval skutkovým stavem věci, jakož i výkladem ustanovení § 36 odst. 1 písm. a) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon). Uvedl, že v řízení o opravě chyby v katastrálním operátu se nejedná o odstranění rozporu mezi údaji v katastrálním operátu a stavem skutečným (resp. objektivně právním), nýbrž o odstranění rozporu mezi údaji v katastru nemovitostí a podklady uloženými v katastrálním operátu, podle nichž jsou tyto údaje v katastru nemovitostí evidovány. Tímto prizmatem žalovaný hodnotil vývoj zápisu vlastnických práv na předmětných listech vlastnictví. V souladu s názorem katastrálního úřadu dospěl k závěru, že zápisy právních vztahů k dotčeným parcelám jsou v katastru nemovitostí evidovány v souladu s listinami, které byly pro tyto zápisy podkladem. Nejedná se tudíž o chybu v katastru nemovitostí, která by mohla být opravena dle § 36 katastrálního zákona, protože k ní nedošlo v důsledku zřejmého omylu. Předmětné zápisy nelze měnit pouze na základě listin předkládaných žalobcem, neboť se nejedná o právní dokumenty, z nichž by bylo zřejmé, že vlastníkem daných nemovitostí je žalobce. Katastrální úřad nemůže vykročit ze své evidenční role a rozhodovat o tom, kdo je vlastníkem určitých nemovitostí. Takové spory rozhoduje soud.
2. Lze doplnit, že žalovaný o odvolání žalobce rozhodoval podruhé, poté, co jeho předchozí rozhodnutí ze dne 4. 9. 2015, č. j. ZKI BR-O-96/807/2015, zdejší soud zrušil rozsudkem ze dne 17. 10. 2017, č. j. 29 A 170/2015-102, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Včas podanou žalobou žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného. Žalobce (spolu s matkou) zdědil předmětný majetek dne 6. 7. 1987 po zesnulém otci. Ten jej získal při osídlování pohraničí na základě přidělové listiny č. j. K 1522/47. Nebylo prokázáno, že by zesnulý otec vlastnické právo k předmětnému majetku pozbyl. Až do roku 1979 byl tento majetek řádně evidován. Změna v evidenci nemovitostí byla provedena po zániku JZD Štítary, které užívalo dotčený majetek k zajištění zemědělské výroby. V uvedeném roce požádal Okresní národní výbor ve Znojmě (dále též „ONV Znojmo“), aby byli jako vlastníci zapsáni manželé S., coby poslední nájemníci obytné části zemědělské usedlosti. Uvedená změna nebyla projednána s otcem žalobce, ani nebylo předloženo pravomocné rozhodnutí národního výboru. Došlo tak k porušení § 4 zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí. Nebyla zjištěna existence rozhodnutí o přidělu předmětných nemovitostí manželům B. nebo S. Nebylo též prokázáno, že došlo k přechodu nemovitostí na stát. Listina ONV Znojmo ze dne 22. 11. 1979 je absolutně neplatná. Správní orgány ani soudy však k této neplatnosti nepřihlízejí, přestože tak mají činit z úřední povinnosti. V katastru nemovitostí je tak zapsána skutečnost na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené zákonem pro takový zápis. Takový zřejmý omyl jsou katastrální orgány

povinný opravit. Pokud tak nečiní, jednají svévolně a porušují ústavně zaručená práva žalobce. Žalovaný ostatně v rozhodnutí ani neuvedl, proč k neplatnosti dané listiny nepřihlédl.

4. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Ve vyjádření k žalobě ze dne 9. 12. 2019 žalovaný setrval na argumentaci uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

6. V replice k vyjádření žalovaného ze dne 27. 2. 2020 žalobce zdůraznil, že střediska geodézie provedla změny v evidenci nemovitostí u majetku rodičů žalobce v rozporu s tehdy účinnou právní úpravou. Žalobcův otec předmětný majetek nikdy nepozbyl. K absolutní neplatnosti listiny ONV Znojmo ze dne 22. 11. 1979 pak nepřihlédl ani Okresní úřad Znojmo, okresní pozemkový úřad, který se při rozhodování o nároku dle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, opřel o neexistující znění tohoto zákona.

V. Jednání konané dne 27. 5. 2020

7. Z jednání se omluvil žalovaný, bez omluvy se pak nedostavila řádně a včas vyrozuměná osoba zúčastněná na řízení 1.
8. Žalobce pak při jednání v první řadě vznesl námitku podjatosti vůči všem členům senátu. Uvedl, že senát 29 A Krajského soudu v Brně není nestranný, jak je zřejmé z jeho dřívější rozhodovací činnosti ve věcech žalobce.
9. K takto podané námitce podjatosti soud nepřihlížel a nepředkládal ji tedy Nejvyššímu správnímu soudu, a to z následujících důvodů. Žalobce v průběhu let podal zdejšímu soudu řadu žalob vůči různým žalovaným správním orgánům. Z toho v roce 2015 brojil čtyřmi žalobami proti rozhodnutím Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Brně, vždy ve věcech opravy chyb v katastrálním operátu. Řízení o těchto žalobách jsou či byla u zdejšího soudu vedena pod sp. zn. 29 A 75/2015, 29 A 91/2015, 29 A 149/2015, a 29 A 170/2015 (na tuto věc nyní projednávaná věc navazuje). V každé z těchto věcí žalobce minimálně jednou uplatnil námitku podjatosti členů senátu 29 A, odůvodněnou vždy předchozí rozhodovací činností tohoto senátu ve věcech žalobce. I v nyní souzené věci tak učinil, a to podáním ze dne 29. 3. 2018. O této námitce podjatosti rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 31. 5. 2018, č. j. Nao 108/2018-46, tak, že tam označení soudci Krajského soudu v Brně nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí dané věci.
10. Podle § 8 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), může účastník řízení namítnout podjatost soudce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. O vyloučení soudce rozhodne usnesením po jeho vyjádření Nejvyšší správní soud. Zároveň je v § 8 odst. 1 in fine s. ř. s. výslovně stanoveno, že důvodem k vyloučení soudce nejsou

okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

11. Námitka podjatosti uplatněná při jednání dne 27. 5. 2020 byla v první řadě zjevně opožděná. Žalobce poukazoval zejména obecně na dřívější rozhodnutí senátu 29 A v jeho věcech. Poslední taková věc (vedená pod sp. zn. 29 A 170/2017) byla projednána a rozhodnuta v totožném složení senátu jako nyní souzená věc dne 17. 10. 2017, rozsudek nabyt právní moci dne 22. 11. 2017. Uplatnil-li tedy žalobce rozhodnutí v předmětné věci jako důvod podjatosti několik let poté, co obdržel příslušný rozsudek, je zjevné, že nedodržel lhůtu stanovenou v § 8 odst. 5 s. ř. s. ani ve vztahu k této jeho poslední věci, natož pak ve vztahu k věcem rozhodnutým dříve.
12. Navíc, i kdyby byla námitka podjatosti včasná, nemohla by být důvodná, protože „rozhodování v jiných věcech“ je v zákoně výslovně uvedeno jako důvod, který nevede k vyloučení soudce z projednávání a rozhodnutí věci.
13. Zjevně opožděnou a nedůvodnou námitku podjatosti, podanou při jednání, a obsahově shodnou s námitkami podjatosti, jež byly již dříve posouzeny nadřízeným soudem, zdejší soud ve smyslu § 15b odst. 2, 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s., nepředkládal k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu, neboť by to bylo ve zřejmém rozporu se zásadou hospodárnosti soudního řízení, a dále k ní nepřihlížel (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. Nao 122/2017-136, a ze dne 20. 4. 2017, č. j. 9 As 146/2016-366; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), přičemž proti nyní vydanému rozsudku může žalobce brojít kasační stížností, v níž může mimo jiné argumentovat i podjatostí jmenovaných soudců.
14. K věci samé pak žalobce při jednání setrval na svých již dříve písemně uplatněných argumentech. Zdůraznil, že katastrální úřad by měl předložit důkaz, na jehož základě byl majetek žalobcova otce převeden na jiné osoby, resp. minimálně o tom, že se otec takového zbavení vlastnictví účastnil. Žádný z orgánů veřejné moci nepřihlíží k absolutní neplatnosti přípisu ONV Znojmo ze dne 22. 11. 1979, jakož i rozhodnutí okresního pozemkového úřadu z roku 1995. Vlastnické právo žalobcova otce, potažmo žalobce, tedy trvá dodnes.
15. Osoba zúčastněná na řízení 2. konstatovala, že dotčenou nemovitost koupila v roce 2005. Až v roce 2016 se pak dozvěděla o daném problému. Kdyby přitom budovu nezakoupila, došlo by k jejímu zboření.
16. Soud podrobně konstatoval obsah soudního a správního spisu. Listiny navrhované žalobcem k důkazu byly již obsahem správního spisu.

VI. Posouzení věci soudem

17. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí katastrálního úřadu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná.**
18. V souzené věci je klíčové porozumět podstatě institutu opravy chyby v katastrálním operátu, který je upraven v § 36 katastrálního zákona. Účelem tohoto institutu je odstraňování rozporu mezi jednotlivými částmi katastrálního operátu, nikoliv rozporu evidovaných údajů se skutečným stavem.

19. Postupem podle § 36 odst. 1 katastrálního zákona lze opravit chybné údaje katastru, které vznikly a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, či b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem.
20. Z uvedeného je zřejmé, že účelem postupu podle § 36 katastrálního zákona je oprava zjevných omylů a nesprávností, ke kterým může dojít ve dvou typových případech:
 - zřejmým omylem při vedení a obnově katastru (k pojmu „zřejmý omyl“ viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007-103, č. 2098/2010 Sb. NSS), nebo
 - nepřesností zaměření či zobrazení v katastrální mapě, resp. nesprávným výpočtem výměry parcel.
21. Ve všech případech je pak samozřejmou podmínkou, že jde o omyly či nesprávnosti, které jsou zřejmé, tj. takové, o kterých nemůže být jakýchkoli pochybností, či sporů. Z § 50 odst. 2 katastrálního zákona pak vyplývá, že zpřesněním evidenčních údajů katastru o geometrickém a polohovém určení pozemku nedochází ke změně práv k pozemku. Předchozí katastrální zákon (č. 344/1992 Sb.) k tomu v § 5 odst. 7 příhodně stanovil, že opravou chyb v katastrálním operátu nemohou být dotčeny právní vztahy, pokud jejich změna není doložena listinou.
22. Otázkou opravy chyby katastru se zabýval i Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 7 As 187/2012-31, v němž k důvodům opravy uvedl: *„Je potřeba zdůraznit, že omyl ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona musí být zřejmý, tj. jednoznačně seznatelný. Postupem podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona nelze napravit jakýkoliv nesoulad mezi evidovanými údaji a skutečností. Pokud subjekt namítá existenci chyby, která je nejasná nebo sporná, může se ochrany svých práv domoci především u civilních soudů, například cestou žaloby na určení existence jím tvrzeného práva [§ 80 písm. c) o. s. ř.]. Závěr o tom, že tvrzená chyba v údajích evidovaných v katastru nemovitostí není zřejmým omylem, tedy sám o sobě nemůže být považován za odmítnutí spravedlnosti. Subjekt dotčený touto chybou má vždy otevřenu cestu, jak se u soudu domoci věcného přezkumu toho, zda mu dané právo svědčí či nikoliv. Je přitom na něm, aby správně vyhodnotil, pro který procesní postup jsou splněny zákonné podmínky.“* Dále v rozsudku ze dne 24. 4. 2013, č. j. 7 As 131/2012-32, č. 2902/2013 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„[ř]ízení o opravě chyb v katastrálním operátu slouží k uvedení údajů katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin. Opravou má být pouze dosaženo souladu mezi evidovanými a skutečnými údaji. Katastrální úřad tak posuzuje toliko soulad zakreslení hranice v katastrální mapě s podklady, které má k dispozici, a za stav katastru a v něm uvedené údaje odpovídá.“* Ačkoliv se citovaná judikatura vztahuje k předchozí právní úpravě, je použitelná i na novou právní úpravu použitou v nynější věci, neboť obsahově se právní úprava opravy chyby v katastrálním operátu takřka nezměnila.
23. Katastrální úřad je tedy oprávněn (a povinen) opravit pouze takové údaje katastru, které jsou chybné v důsledku zřejmého omylu či nesprávnosti. To znamená, že musí existovat rozpor mezi údaji katastru a listinami založenými ve sbírce listin. Zápis v katastru je podmíněn jednak existencí listiny, jednak tím, že tato listina má určitý obsah a že z jejího obsahu vyplývá závěr o existenci či neexistenci určitých práv nebo povinností vztahujících se k nemovitosti. Katastrální úřad se sice nevyhne vedle ověření, že určitá listina existuje a splňuje předepsané formální a obsahové náležitosti, také v určité míře i její interpretaci,

tedy vyvození, jaká práva nebo povinnosti z listiny vyplývají, ale při opravě chybného údaje katastru nemůže katastrální úřad vybočit ze své evidenční role a při rozhodování o opravě chybného údaje fakticky nalézat právo, tedy i posuzovat, za jakých podmínek práva vznikají, zanikají, mění se jejich obsah, přecházejí na jiné osoby apod. To přísluší pouze soudům v občanskoprávním řízení. Proto katastrální úřad může v řízení o opravě chyby katastru činit jen základní a jednoduché právní úvahy vycházející z obsahu jím zkoumaných listin a nemůže řešit sporné právní otázky.

24. V řízení o opravě chyb v katastrálním operátu jde tedy o rozhodování, jehož účelem je zajištění pořádku ve veřejné evidenci a nikoliv o rozhodování, kterým by mohlo být zasahováno do vlastnických práv k nemovitostem. Případným provedením opravy chyby v katastru tedy nelze měnit právní vztahy k nemovitostem, jelikož rozhodnutí v řízení o opravě chyby má pouze evidenční účinky a nemůže zasahovat do soukromoprávních vztahů.
25. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobce se podáním ze dne 19. 12. 2014 domáhal opravy údajných chyb v katastru nemovitostí, a to konkrétně v údajích o vlastnictví uvedených v listech vlastnictví č. X a č. X v katastrálním území X. U všech nemovitostí požadoval místo dosavadních vlastníků (osob zúčastněných na řízení) uvést svého zesnulého otce. Správní orgány opodstatněnost tohoto návrhu na opravu chyby v katastrálním operátu neshledaly. Poté, co podrobně popsaly vývoj evidence vlastnického práva k dotčeným nemovitostem, uvedly, že nabývací listiny pro současně evidované vlastníky katastrální úřad ve své dokumentaci má. Naopak nenalezly žádné listiny (a žalobce též žádné takové listiny nepředložil), které by svědčily o zápisu vlastnického práva pro žalobcova zesnulého otce, resp. pro žalobcova posléze též zesnulou matku.
26. Žalobce zejména namítal, že chybí jakákoli listina prokazující, že žalobcův otec předmětné nemovitosti pozbyl, resp. že by se vůbec nějaké procedury, která by vedla ke ztrátě vlastnictví, účastnil. V těchto souvislostech pak poukazoval na absolutní neplatnost listiny ONV Znojmo ze dne 22. 11. 1979.
27. Tato tvrzení však s ohledem na předmět řízení (oprava chyby v katastrálním operátu ve smyslu § 36 katastrálního zákona – viz shora) a vzhledem ke zjištěným podkladům postrádají relevanci. Pokud jde o list vlastnictví č. X, katastrální orgány podrobně popsaly listiny, na jejichž základě předmětné nemovitosti nabývali od roku 1986 manželé F. (v roce 1990 nabyli též předmětné parcely č. X a X od prodávající B. S.), poukázaly na výměny vlastnických práv provedených v souvislosti s komplexními pozemkovými úpravami dokončenými v daném katastrálním území v roce 2004 (pravomocné rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Znojmo, ze dne 8. 3. 2004, č. j. 763870/K00/2/1-Rt), neopomněly též na vypořádání společného jmění manželů usnesením Okresního soudu ve Znojmě ze dne 17. 10. 2006, č. j. 6 C 1383/2005-23 [na základě tohoto usnesení jsou předmětné nemovitosti na dotčeném listu vlastnictví evidovány na osobu zúčastněnou na řízení 1. – A. H. (dříve F.)]. Co se týče listu vlastnictví č. X, i zde katastrální orgány podrobně popsaly listiny, na jejichž základě předmětné nemovitosti postupně nabývali manželé F. (1990, prodávající B. S.), S. S. (2000, 2003), a osoba zúčastněná na řízení 2. (2006).
28. Žalobce je přesvědčen, že všechny tyto údaje jsou automaticky nesprávné. Takové mínění je ovšem zkratkovité a svědčí toliko o nesprávném pochopení institutu opravy chyby v katastrálním operátu ze strany žalobce. Jak totiž správní orgány zcela správně reagovaly

na jeho tvrzení a námitky, o nabytí či pozbytí vlastnického práva rozhoduje soud v občanském soudním řízení, nikoliv katastrální úřad. Katastrální orgány nemohou v evidenci pomíjet navazující řadu právních úkonů, na jejichž základě byly provedeny příslušné zápisy v katastru nemovitostí. V dané skutkové situaci by tak přitom nemohly učinit ani v případě, že by dospěly k závěru o případné neplatnosti listiny ONV Znojmo ze dne 22. 11. 1979 sloužící k upřesnění zápisů vlastnických vztahů v evidenci nemovitostí (o tom, že předmětné nemovitosti byly přiděleny přidělcům K. a B. S.). To tím spíše, že mezi zápisovými podklady se nachází též veřejné listiny (vedle shora uvedených též např. pravomocné rozhodnutí Okresního úřadu ve Znojmě, okresního pozemkového úřadu ze dne 27. 7. 1995, č. j. PÚ 8775/92-Šm, vydané podle § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb. o tom, že žalobcova matka A. B. není vlastníkem nemovitostí zapsaných na předmětných listech vlastnictví č. X a č. X). Nutno konstatovat, že žalobcovy pochyby o zápisech vlastnických práv navazujících na listinu ONV Znojmo ze dne 22. 11. 1979 nelze rozptýlit prostřednictvím řízení dle § 36 katastrálního zákona, ale toliko civilní žalobou na určení vlastnictví. Podstatou žalobcových námitek je spor o vlastnické právo k předmětným nemovitostem (ostatně i u jednání před soudem žalobce výslovně uvedl, že jeho vlastnictví k nim trvá), takový spor ovšem náleží do kompetence soudu v občanském soudním řízení.

29. Katastrální úřad vychází pouze z listin, které mu byly předloženy nebo které má ve své dispozici. Pro evidovaný stav má katastrální úřad podklady. Pokud žalobce trvá na tom, aby byl evidován stav jiný, musí katastrálnímu úřadu předložit podklady nové, které správnost těch dosavadních autoritativně vyvrátí.

VII. Závěr a náklady řízení

30. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, současně pak neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejich dalších nákladů řízení (ostatně osoby zúčastněné na řízení takové důvody ani netvrdily).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. května 2020

JUDr. Zuzana Bystřická
předsedkyně senátu

v. z. Mgr. Petr Pospíšil v.r.
člen senátu
(§ 54 odst. 2 věta druhá s. ř. s.)